

at forslaget er for bredt. Indvending nummer to lød, at forslaget er for lidt bredt. Og indvending nummer tre lød, at der er for få brugere med. Se, de to første indvendinger er jo svære at forene i ét forslag, og jeg vil derfor godt uddybe, hvorfor SF mener, at der er brug for et råd, der tænker i sammenhæng.

Jeg synes godt, man kan karakterisere de sidste års udvikling på den måde, at mange ting er lykkedes. Jeg vil også godt give den nuværende regering al den ære, den fortjener, for de ting, der er lykkedes. Specielt på arbejdsmarkedsområdet er der mange ting, der er lykkedes, og som også har en ganske gavnlige social effekt. Det er der slet ingen tvivl om. Modsat er der helt oplagt nogle ting, der ikke er lykkedes.

Der er sivet en rapport fra SFI, som jeg forstår vil blive offentliggjort senere, der siger som overskrift: De dårligt stillede unge marginaliseres i stigende grad. Det var avisoverskrifterne her i starten af ugen. Jeg har en anden overskrift, som diskuteres meget i øjeblikket. Den hedder, at uanset der ikke er ændret på lovgivningsområdet, ser det ud til, at den praktiske hjemmehjælp er på vej ud i halvdelen af de danske kommuner. Det sker, uden at der er en egentlig debat om det. Ja, der er en debat i offentligheden, men der er ikke nogen samlet debat.

Vi er i gang med en ny socialpolitisk tænkning på mange måder, der, synes jeg, nødvendiggør også en etisk diskussion af socialpolitikken. Vi er på vej til det relativt formynderiske synspunkt, der hedder, at vi ved bedst, hvad der er bedst for en del af dem, der henvender sig til det sociale system. Vi ved, at arbejde er bedst i alle tilfælde. Vi ved, at det er bedst at give det, der i socialpolitikken er betegnet som det kærlige spark. Det er udtryk for en tankegang, der er mere inspireret af Bismarck og Grimm end af Grundtvig. Og der tror jeg, vi har brug for nogle, der overordnet tager bestik af de socialpolitiske tendenser og er i stand til at holde fast i en sammenhængende og ordentlig socialpolitisk diskussion. Det var vores ønske med forslaget her.

Der er en sidste ting, jeg godt vil pege på, nemlig at vi er et forvaltningsland med tre forvaltningsafsnit, kommuner, amter og stat. Vi har ganske store og måske endda stigende problemer med at få de tre niveauer til at arbejde sammen. Vi kan få dem til det på enkeltområder. Der deler jeg meget ministerens opfattelse af, at vores erfaring med følgegrupper eksem-

pelvis inden for narkoområdet er entydigt gunstige, entydigt positive. Men vi har brug for også på det overordnede plan, tror jeg, at tegne mere sammenhæng, mere helhed i den socialpolitik, der udmøntes.

Jeg skal også kvittere for hr. Jørn Pedersens indlæg, som også var præget af megen sympati for forslaget: Der er gode intentioner, men vi har mange råd. Det er jo rigtigt. Vi har mange råd, der inden for deres specifikke område arbejder godt, Børnerådet, ældrerådene, Handicaprådet osv. Men det, der mangler, er stadig væk nogle, der tænker de her ting ind i en sammenhæng og helhed.

Og jeg vil sige, at for os står de to ting jo ikke i modsætning til hinanden. Det, at man tænker ting i sammenhæng, er ikke i modsætning til nødvendigheden af de specifikke råd. Så vi forestiller os ikke, at det her forslag betyder, at vi skal afvikle dem.

Jeg synes også, at fru Tove Fergo holdt et interessant indlæg med en påpegning af, at stigende bevillinger gav stigende problemer. Sådan kunne man næsten høre det. Det tror jeg nu er en kortslutning. Jeg tror, at der mangler den analyse, der hedder, at vores type af højt industrialiserede samfund har en centrifugalkraft, der sender mennesker ud på sidelinjen, hvis vi ikke foretager os noget modsat.

Hvis man ser på de lande, der er kendetegnet ved ikke at have en stor offentlig indsats, en stor offentlig sektor – de, der er tættest på, eksempelvis England og Tyskland for den sags skyld – kan man vel ikke sige, at de har nogen jubelhistorier at præsentere på det her område. Tværtimod er det min bestemte opfattelse, at den offentlige indsats har været med til at formindske den centrifugalkraft, den udstødelse, der ellers ville finde sted, og som er langt, langt mere omfattende, hvis man kigger på et land som England, hvor man har afviklet store dele af den offentlige sektor op igennem 1980'erne.

Jeg tror så heller ikke, at fru Tove Fergo er tilhænger af så brutal en engelsk model. Det kan jeg ikke forestille mig, og slet ikke, når hun er medlem af Venstre, der jo er på vej ind til midten og ikke er tilhænger af minimalstats-teorien.

Men jeg synes også, fru Tove Fergos indlæg efterlader det spørgsmål: Hvad virker så godt, og hvordan bevarer vi det samlede overblik også i en periode, hvor der sker ganske store ændringer i socialpolitikken, ganske store forskydninger? Det er jo netop det, sådan et råd